

ÇANAKKALE

İki kere karşılaştık
Kaderle aynı yerde.
Birinde, biz geçtik
Besmelelerle boğazı
Uyandırmadan geceyi.
Birinde, koptu kıyamet
Kan pahası, can pahası
Geçirmedik,
Geçerim zannedeni.

Sene 1353
Mevsim sonbahar.
Gece sessiz, koylar sakin
Salları okşuyor dalgalar.
Aydın şavkı
Kılıçlardan suya vurmakta,
Sudan kılıçlara.
Bir kutlu rüyayı görmekte boğaz.
Steplerin, bozkırların çocukları
Dağ parçası yiğitler.
Adam asılır pala bıyıklarına,
Ölümün sesine gülen gâziler,
Ürküyordu dalgaların sesinden.
Adamın altında at olmalıydı,
Atın altında toprak.
Gizleyip gecenin karanlığına,
Karşı kıyılara bakarak
İki damla yaşla beraber
Lacivert derinliklere
Gözlerini bıraktı Süleyman.

Sene 1915
Mevsim dönerken kıştan bahara,
İki yakasında boğazın
Canlar düşüyordu
Cemre yerine toprağa.
Ölüm,
Birkaç adım ötesindeydi Mehmet'in,
Zafer,
Ölümden bir adım ötede.
Tekbir alıyordu,
Tekbir üstüne.
Davrandı, bir adım,
Bir adım daha.
Düşüverdi,
Bir Mehmet'in üstüne.
Ardından bir başka Mehmet yürüdü.

Mehmetlerin arkasından
Mehmetler...

Gökler selâm durdu
Açıldı kat kat.
Güneşi gölgeledi
Binlerce kanat.
Çanakkale;
Meleğin; insanı kıskandığı yer.
Baba, oğul, torun olacak yaşta
Üç neslin, yan yana yattığı toprak
Çanakkale;
Kanın kanla ıslandığı yer.
Yol ararken
Varmak için hedefe,
Merminin mermiyle
Çarpıştığı yer.
Omuzdan, dirsekten kopmuş kolların
Hesap sormak için,
Tanrı adına.
Düşman boğazına
Yapıştığı yer.

Her tepede,
Bir destanın adı var.
Her taş,
Gördüğünü kendine saklar.
Üstünden geçse de
Yıllar, yüzyıllar.
Hatırlandı mı adı;
Bir yemini tekrar eder dudaklar.
Bin defa ölürüz yoluna,
Bu, vatan toprağıdır,
Bir karışı verilmez!
Dün de, bu gün de, yarın da
Tanrı şahit olsun ki;
Çanakkale geçilmez!...

Fazıl Ahmet BAHADIR